

ZEVEN JAAR WEG VAN JOU

*Voor alle fijnproevers onder ons die hun popcorn ook in de magnetron
laten verbranden: we zouden haast onmenselijk zijn als we ook nog
het talent hadden gehad om te koken.*

Het begin

Mijn lieve Clementine

‘Dit appartement is magisch,’ zei tante Analea op een dag. Ze zat in haar eierschaalblauwe leunstoel en haar haar was opgestoken met een zilveren haarspeld die me nog het meest aan een dolk deed denken. Ze zei het met een vleugje baldadigheid in haar blik, alsof ze me wilde uitdagen om haar te vragen wat ze daar nu precies mee bedoelde. Ik was pas acht geworden en dacht dat ik eigenlijk alles al wel wist.

Natuurlijk was dit appartement magisch. Mijn tante woonde in een honderd jaar oud appartementencomplex in de Upper East Side, met half kapotte stenen leeuwen op de dakrand, die zich verwoed aan de hoeken van het gebouw vastklampten. Alles aan dit appartement was magisch: de manier waarop het licht ’s ochtends de keuken binnenstroomde, goudgeel als een eierdooier. De manier waarop er meer boeken in de studeerkamer pasten dan eigenlijk zou kunnen; ze stroomden zowat van de planken en lagen zo hoog opgestapeld voor het raam dat er amper nog licht binnenkwam. De bakstenen woonkamermuur was, wanneer je heel goed keek, zijn eigen plattegrond. De badkamer, met dat perfecte hoge matglazen raam dat regenbogen reflecteerde op de hemelsblauwe muren en het fraaie bad op pootjes, was de *perfecte* plaats om te schilderen. Daar kwam mijn waterverf tot leven en drupten de kleuren van mijn kwasten wanneer ik me een voorstelling probeerde te maken van alle plaatsen in de wereld waar ik nog nooit was geweest. En

's avonds gluurde de maan van zo dichtbij bij het slaapkamerraam naar binnen dat ik haar bijna kon vangen.

Het appartement was inderdaad magisch. Daar hoefde je mij niet meer van te overtuigen. Ik dacht alleen dat mijn tante degene was die het zo magisch maakte: haar manier van leven, wijds en wild, dat alles wat ze aanraakte in goud veranderde.

'Nee, nee,' zei ze met een handgebaar – de hand waarmee ze haar aangestoken Marlborosigaret vasthield. De rook dreef bij het open raam naar buiten, waardoor de twee duiven die op de vensterbank zaten te koeren verstoord opkeken, en vervolgens de wolke-loze hemel in vlogen. 'Ik bedoel het niet *metaforisch*, mijn lieve Clementine. Je zult me waarschijnlijk toch niet geloven, maar ik zweer je dat het echt waar is.'

Ze leunde naar voren. Haar baldadige blik veranderde in een glimlach die haar bruine ogen deed glimmen. En toen biechtte ze haar geheim op.

Uitgeverslunch

Mijn tante zei altijd: als je het gevoel hebt dat je ergens niet thuis hoort, houd iedereen dan gewoon net zo lang voor de gek totdat je alsnog het gevoel krijgt dat je er wel thuishoort.

Ze zei ook dat je je paspoort altijd op tijd moest verlengen, dat je rode wijn met vlees moest combineren en witte wijn met de rest, dat je werk moest zien te vinden dat niet alleen je hart vervulde, maar ook je hoofd, dat je nooit moest vergeten om verliefd te worden, omdat de liefde niets anders is dan een kwestie van timing, en dat je de maan achterna moest.

Je moest altijd, *altijd* de maan achterna.

Voor haar werkte dat waarschijnlijk, want waar ter wereld ze ook maar was, ze kwam er altijd thuis. Ze walste door het leven alsof ze op elk feestje waarvoor ze niet was uitgenodigd toch van harte welkom was, ze werd verliefd op iedere eenzame ziel die ze tegenkwam en vond haar geluk in elk avontuur. Ze had een bepaalde air over zich. Wanneer ze in het buitenland was, vroegen andere toeristen haar de weg, obers vroegen haar mening over wijnen en delicate whiskysoorten en beroemdheden vroegen haar naar haar leven.

Toen we een keer de Tower of London bezochten, belandden mijn tante en ik per ongeluk op een exclusief feestje in de Chapel Royal of St. Peter ad Vincula en we kregen het zelfs voor elkaar dat we mochten *blijven*. En dat allemaal dankzij een welgemeend compliment en een groot namaaksieraad. Daar ontmoetten we de

prins van Wales, of Noorwegen, of zoiets, die die avond voor dj speelde. Verder kan ik me nauwelijks nog iets van die avond herinneren, omdat ik flink had overschat hoe goed ik tegen veel te dure Schotse whisky kan.

Maar eigenlijk verliep elk avontuur dat ik met mijn tante aanging ongeveer op deze manier. Zij was er een meester in om zich ergens thuis te voelen.

Weet je niet zeker welke vork je moet gebruiken bij een chic diner? Doe dan gewoon precies hetzelfde als degene naast je. Raak je verdwaald in de stad waarin je al bijna je hele leven woont? Doe dan net alsof je een toerist bent. Luister je voor het eerst in je leven naar een opera? Knik dan af en toe en maak terloopse opmerkingen over hoezeer je kippenvel krijgt van het vibrato. Zit je in een sterrenrestaurant een fles rode wijn te drinken die veel meer kost dan jouw complete maandhuur? Zeg dan iets over het mondgevoel en doe net alsof je weleens betere wijn hebt geproefd.

Wat in dit geval ook daadwerkelijk zo was.

De flessen wijn die ik voor twee euro bij Trader's Joe kocht smaakten lekkerder dan deze, maar de heerlijke kleine gerechtjes maakten een hoop goed. In katenspek gerolde dadels en gebakken geitenkaas besprenkeld met lavendelhoning en gerookte forelkoekjes die gewoon smolten in je mond. Ik zat in een charmant restaurantje met zachtgele verlichting. De ramen aan de voorkant stonden open en lieten de geluiden van de stad binnen. Aan de balken boven ons hoofd kronkelden ranken drakenklimop en altijdgroene varens en de airconditioning blies zachtjes over onze schouders. De wanden waren afgewerkt met mahoniehout, de bankjes waarop we zaten gemaakt van subtiel leer dat, als ik niet uitkeek, het vel zowat van mijn benen rukte in deze junihitte. De sfeer was intiem. De tafeltjes stonden precies ver genoeg uit elkaar dat we de zachte gesprekken van de andere gasten niet boven het gemompel uit de keuken uit konden horen komen.

Als je verliefd kon worden op een restaurant, dan was ik nu be-toverd.

Fiona, Drew en ik zaten aan een klein tafeltje in *The Olive Branch*, een sterrenrestaurant in hartje SoHo. Drew had ons in de afgelopen week gesmeekt of we alsjeblieft met haar mee wilden. Normaal gesproken ben ik niet echt het type voor uitgebreide lunches, maar het was een zomerse vrijdag en eerlijk gezegd was ik Fiona, Drews vrouw, iets verschuldigd, aangezien ik niet was komen opdagen bij een toneelstuk dat Drew graag had willen zien. Drew Torres was acquirierend redacteur en gretig op zoek naar unieke en getalenteerde auteurs. En dus sleepte ze zowel mij als Fiona regelmatig mee naar de vreemdste concerten, toneelstukken en plaatsen waar ik ooit in mijn leven was geweest. En dat wil wat zeggen, want ik had samen met mijn tante al drieënveertig landen bezocht en als er iemand was die uitblonk in het opsporen van de allerbizarste plaatsen ter aarde, dan was het mijn tante wel.

Maar dit was gek genoeg *wel* een heel, héél leuk plekje.

‘Dit is officieel de chicste lunch die ik ooit heb gehad,’ zei Fiona, terwijl ze nog een in spek gerolde dadel in haar mond stopte. Het was tot dusver het enige van onze bestelling dat zij kon eten – de rauwe wagyu-reepjes waren uiteraard geen optie voor een vrouw die zeven maanden zwanger was. Fiona was lang en slungelig. Ze had viooltjespaars haar en een bleke huid. Haar wangen zaten onder de donkere sproeten en ze droeg altijd kitscherige oorbellen die ze ’s weekends op de vlooiemarkt kocht. Vandaag waren het metalen slangen met een open mondje, waaruit een bordje stak met de tekst **FUCK OFF**. Fiona was de beste grafisch ontwerper die Strauss & Adder ooit had aangenomen.

Naast haar zat Drew een zoveelste wagyu-reepje aan haar vork te spietsen. Zij was onlangs benoemd tot senior redacteur bij Strauss & Adder en had lang, zwart, krullend haar en een warmbruine huid. Ze kleepte zich altijd alsof ze in het jaar 1910 naar een opgraving in Egypte ging. En dat was vandaag niet anders: ze droeg een soepel vallende bruine broek, een gesteven wit overhemd en bretels.

Vergeleken met hen voelde ik me in mijn t-shirt van Eggverything

Café, het lievelingsrestaurant van mijn ouders, en mijn verwassen spijkerbroek en rode ballerina's, die ik al sinds mijn studententijd had, een behoorlijke slons. Mijn schoenzolen waren met ducttape vastgeplakt, omdat ik het maar niet over mijn hart kon verkrijgen om ze weg te doen. Ik had mijn haar al drie dagen niet gewassen en de droogshampoo hielp wel iets, maar omdat ik vanochtend haast had gehad, had ik ook niet veel tijd gehad om over mijn verschijning na te denken. Zelf was ik senior uitgever bij Strauss & Adder. Plan-nen was mijn werk, maar op de een of andere manier was ik op dit uitje absoluut niet voorbereid geweest. Maar ja, eerlijk gezegd had ik ook helemaal niet verwacht dat er vandaag daadwerkelijk mensen op kantoor zouden zijn, we hadden immers een tropenrooster.

'Het is hier inderdaad heel chic,' was ik het met Fiona eens. 'Dit is zoveel beter dan die poëzievoordracht in The Village.'

Fiona knikte. 'Alhoewel ik het wel leuk vond dat ze al hun drankjes naar dode dichters hadden vernoemd.'

Ik trok een gek gezicht. 'Die Emily Dickinson heeft me een *afschuwelijke* kater bezorgd.'

Drew leek behoorlijk in haar nopjes. 'Is dit geen ontzettend leuk tentje? Weet je nog dat artikel dat ik je gestuurd heb? Dat artikel in *Eater*? De schrijver daarvan, James Ashton, is hier de chef-kok. Het artikel is al een paar jaar oud, maar nog steeds erg interessant om te lezen.'

'En nu wil jij dat hij een boek bij ons gaat uitbrengen?' vroeg Fiona. 'Wat dan? Een kookboek?'

Drew leek oprecht gekwetst. 'Waar zie je me voor aan? Een boeren-kinkel? Natuurlijk niet. Een kookboek zou pure tijdsverspilling zijn voor iemand die zo'n woordkunstenaar blijkt te zijn.'

Fiona en ik wierpen elkaar een veelbetekenende blik toe. Afgelopen weekend had Drew precies hetzelfde gezegd over dat toneelstuk waaraan ik ternauwernood had kunnen ontsnappen, omdat ik midden in mijn verhuizing naar het appartement van mijn tante in de Upper East Side had gezeten. Fiona vertelde me die zaterdag,

terwijl ik mijn platenspeler de lift in sjouwde, dat ze nooit van haar leven meer in de oceaan wilde zwemmen.

Dat gezegd hebbende, Drew had inderdaad een geweldig oog voor wat mensen *zouden kunnen* schrijven, maar niet zozeer voor wat ze al geschreven hadden. Ze was briljant in mogelijkheden. Daar leefde ze voor.

En dat maakte haar ook zo'n uniek mens. Ze richtte zich altijd op de underdogs en het lukte haar vaak ook nog om hun een podium te geven.

'Vanwaar die blik?' vroeg Drew, terwijl ze ons allebei streng aankeek. 'Mijn instinct had immers ook gelijk over die muzikant die we afgelopen maand op Goverenor's Island hebben zien spelen.'

'Liefje,' antwoordde Fiona geduldig, 'ik ben nog steeds aan het bijkomen van dat toneelstuk van afgelopen week, waarin een man *een affaire had met een dolfijn*.'

Drew kromp even in elkaar. 'Dat was... een vergissing. Maar die muzikant niet! En die TikTokker die die thriller over dat pretpark heeft geschreven ook niet. Dat wordt een fenomenaal boek. En deze chef... ik *weet* gewoon dat hij een speciale chef is. Ik wil meer te weten komen over die zomer waarin hij zesentwintig werd. Hij heeft er wel iets over geschreven in dat artikel in *Eater*, maar wat mij betreft nog lang niet genoeg.'

'Denk je dat er een verhaal in zit?' vroeg Fiona.

'Dat weet ik wel zeker. Ja, toch, Clementine?'

Ze keken me allebei verwachtingsvol aan.

'Eigenlijk... heb ik het nog niet gelezen,' gaf ik toe. Fiona klakte met haar tong, op de manier waarop alleen zij dat kon. Ik wist nu al zeker dat hun toekomstige kind onmiddellijk zijn of haar excuses zou aanbieden wanneer mama Fiona met haar tong klakte. Beschaamd liet ik mijn hoofd zakken.

'Nou, dat had je wel moeten doen!' antwoordde Drew. 'Hij heeft de hele wereld over gereisd, net als jij. De manier waarop hij eten kan verbinden aan vriendschap en herinneringen... Ik wil hem.' Ze

richtte haar hongerige blik op de keuken. 'Ik wil hem zo ontzettend graag.' Wanneer ze eenmaal die blik in haar ogen had, was er geen houden meer aan.

Ik nam nog een slok van mijn veel te droge wijn en bestudeerde vlug de dessertkaart. Hoewel we vaker met z'n drieën gingen lunchen (dat was het grote voordeel wanneer je beste vriendinnen in hetzelfde gebouw werkten als jij), bleven we meestal ergens in Midtown. En de restaurants in Midtown waren...

Nou ja.

Ik had meer belegde broodjes en macaroni met kaas en kreeft gegeten dan ik zelfs maar durfde toe te geven. Midtown was 's zomers een ware toeristenhotspot, dus het was er onmogelijk om zonder reservering een lunchplek te vinden die geen foodtruck of grasveld in Bryant Park was.

'Nou, mocht je hem binnenslepen, dan heb ik nog wel een vraag over de dessertkaart,' zei ik. Ik wees naar het eerste nagerecht. 'Wat is in *vredesnaam* een gedeconstrueerde citroentaart?'

'O, dat is de specialiteit van de chef,' legde Drew uit, terwijl Fiona ondertussen de menukaart uit mijn handen griste. 'Die wil ik absoluut proberen.'

'Als het alleen maar een biscuitje is met een schijfje citroen erop en wat kristalsuiker eroverheen gesprengd,' zei Fiona, 'dan heb ik het niet meer.'

Ik keek op mijn telefoon hoe laat het was. 'Hoe die citroentaart er ook maar uit mag zien, we kunnen hem maar beter zo snel mogelijk bestellen en dan maken dat we weer op kantoor komen. Ik heb tegen Rhonda gezegd dat ik er tegen enen weer zou zijn.'

'Het is vrijdag!' wierp Fiona tegen. Ze wapperde met de menukaart in mijn richting. 'Niemand werkt op vrijdag, zeker niet in de zomer. En al helemaal niet in het uitgeversvak.'

'Nou, ik wel,' antwoordde ik. Rhonda Adder was mijn baas. Ze was de directeur van de afdeling marketing en publiciteit en mijn collega-uitgever. En ze was een van de succesvolste vrouwen in het

vak. Als een boek het potentieel had om een bestseller te worden, dan wist zij precies hoe je dat voor elkaar kreeg en dat was al een talent op zich. Over talent gesproken, omdat ik het belangrijk vond dat Fiona en Drew van de situatie afwisten, zei ik: 'Ik heb drie auteurs op tour, op dit moment. Het *kan* niet anders of er gaat binnenkort iets mis.'

Drew knikte bevestigend. 'Dat is de wet van Murphy binnen de uitgeverswereld.'

'De wet van Murphy, inderdaad,' praatte ik haar na. 'En Juliette heeft zichzelf vanochtend weer eens ziek gemeld vanwege haar tranen om haar vriendje, dus ik probeer haar werkdruk een beetje te verlichten.'

'Rot toch een eind op met die Romeo-Rob,' hief Drew aan.

'Rot op met Romeo-Rob,' was ik het met haar eens.

'Over *vriendjes* gesproken.' Fiona ging iets rechterop zitten en plantte haar ellebogen op tafel. O nee, ik kende die blik. Vanbinnen onderdrukte ik een kreun. Ze leunde naar voren, keek me recht aan en trok haar wenkbrauwen op. 'Hoe gaat het tussen jou en Nate?'

Mijn wijnglas zag er ineens bijzonder interessant uit, maar hoe langer ze me aanstaarde, in afwachting van een antwoord, hoe kleiner de kans werd dat ik onder haar vraag uitkwam. Totdat ik uiteindelijk een zucht slaakte en zei: 'We hebben het vorige week uitgemaakt.'

Fiona hapte naar adem, alsof ik haar persoonlijk had beledigd. 'Vorige week? Voor of na je verhuizing?'

'Tijdens de verhuizing. De avond dat jullie bij dat toneelstuk zaten.'

'En je hebt ons niets verteld?' voegde Drew eraan toe, die in tegenstelling tot haar radeloze vriendin vooral nieuwsgierig was.

'Je hebt ons niets verteld!' herhaalde Fiona krijsend. 'Dit is *belangrijk*!'

'Zo erg was het nou ook weer niet,' zei ik schouderophalend. 'Het ging via de app. Ik geloof dat hij zelfs alweer aan het daten is, met iemand die hij op Hinge heeft ontmoet.' Mijn vriendinnen keken